

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
trvale bytem X
bytem v ČR X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2023, č. j. CPR-26103-3/ČJ-2023-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 14. 8. 2023 č. j. CPR-26103-3/ČJ-2023-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 27. 6. 2023, č. j. KRPA-23216-22/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 20 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobce je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nevychází ze skutečně zjištěného stavu věci a nevypořádává se s důkazními návrhy žalobce. Ten od počátku řízení, kdy ještě ani nebyl právně zastoupen, argumentuje tím, že se neoprávněného pobytu nedopustil, neboť vycestoval do Chorvatska, které toho času nebylo součástí Schengenského prostoru, přičemž cesta se udála několik dnů před vstupem do Schengenské zóny a tamní hraniční přechody fakticky rezignovaly na registraci pozemně projíždějících. Pokud tedy nebylo možné tvrzení žalobce potvrdit cestou hraničního přechodu, bylo nezbytné vyhovět jeho návrhu na výslech svědka, se kterým žalobce toho času cestoval a který mohl jeho tvrzení potvrdit. Žalobce poskytl správnímu orgánu kontaktní údaje na svědka a ověřil, že je schopen a ochoten přicestovat do ČR k výslechu, o který však správní orgán neprojevil zájem, čímž porušil § 52 správního řádu. Žalobce poukázal na to, že každý je pod hrozbou trestní sankce povinen vypovídat v řízení pravdu, výpověď svědka nemůže být správním orgánem interpretována, pokud ji v řízení neprovedl, přitom se jednalo o relevantní důkaz.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. K žalobním námitkám odkázal na obě správní rozhodnutí, neboť v rámci vedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

řízení se vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

5. Z úředního záznamu ze dne 16. 1. 2023 soud zjistil, že téhož dne prováděla hlídka Policie ČR na specifikované adrese kontrolu, kde byl kontrolován a ztotožněn žalobce, přičemž bylo zjištěno, že žalobce má ve svém cestovním pase otisk posledního vstupního razítka do schengenského prostoru ze dne 29. 6. 2022 (Praha - Ruzyně), výstupní razítka ani jiné povolení k pobytu či vízum se v dokladu ani u cizince nenacházelo, vzniklo podezření, že žalobce se nachází na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR dne 29. 6. 2022 přes letiště Praha - Ruzyně, pobytové oprávnění nebylo zjištěno.
6. Dne 16. 1. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na základě podezření, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně.
7. Do protokolu o výsledku ze dne 16. 1. 2023 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 29. 6. 2022, 3 týdny poté vycestoval s bratrem do Německa, kde byli cca 5 dnů, poté cestovali do Nizozemí, kde opět byli několik dnů, poté se opět na pár dnů vrátili do Německa, poté vycestovali na pár dnů do Maďarska, dále na území Chorvatska a do ČR se vrátili někdy dne 26. 8. 2022. Uvedl, že dne 28. 11. 2022 vycestoval na území Chorvatska, kde zůstal dva dny, řešil zde obchodní záležitosti a dne 30. 11. 2022 se vrátil na území ČR. K tomu může ukázat některé fotografie, které pořídil na svých cestách, má je uloženy v mobilním telefonu, cestoval vždy osobním vozem. Nevěděl, proč nemá v cestovním pase vyznačeny vstupy a výstupy na území Chorvatska, ale při jedné cestě spal, při cestě zpět doklad předkládal, ale razítka nedostal a policista je pustil dál. Je svobodný a bezdětný, na území ČR přicestoval, neboť jeho otec chtěl založit rodinnou firmu a otevřít zde kavárnu. V EU nemá nikde povolený pobyt, má v plánu požádat o vízum za účelem podnikání, chtěl by zde legálně žít a pracovat.
8. Podáním ze dne 29. 1. 2023 žalobce navrhl zastavení řízení, neboť se neoprávněného pobytu nedopustil.
9. Dle vyjádření Policie ČR, KŘ policie Jihomoravského kraje, oddělení zahraničních vztahů Mikulov - Drasenhofen ze dne 27. 3. 2023 byla provedena prověrka žalobce v Chorvatsku, přičemž dle sdělení chorvatské policie nejsou k osobě žalobce žádné záznamy o překročení hranice z nebo do Chorvatska, a to zpětně od 1. 1. 2022 do dnešního dne.
10. Žalobce byl výzvou ze dne 8. 4. 2023 vyzván, aby doložil jakýkoli doklad, který by prokazoval výstupy a následné vstupy žalobce na území ČR v rozmezí od 29. 6. 2022 do 16. 1. 2023, a to ve lhůtě 10 dnů.
11. Žalobce ve vyjádření ze dne 8. 5. 2023 uvedl, že do Chorvatska cestoval ve dnech od 28. 12. 2022 do 30. 12. 2022 osobním vozem, kdy tamní úředníci patrně s ohledem na blížící se vstup do Schengenského prostoru rezignovali na kontrolu překračování hranic, žalobce razítka nedostal, navrhuje svědeckou výpověď konkrétní fyzické osoby, která je připravena mu to dosvědčit.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

12. Dle závazného stanoviska ze dne 13. 6. 2023 ev. č. ZS56091 vycestování žalobce do Státu Izrael je možné.
13. Žalobce se nedostavil k seznámení se se spisem, k podkladům se nevyjádřil.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 27. 6. 2023 správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce neprokázal, že na území členských států EU pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že přicestoval do Schengenského prostoru dne 29. 6. 2022, byl zde oprávněn pobývat maximálně do doby 90 dnů během 180denního období, či nad rámec tohoto pravidla byl oprávněn zde pobývat bez víza maximálně po dobu 3 měsíců, v období po vyčerpání maximální doby pobytu 90/180 je nutné využít přímý letecký spoj či vycestovat/přicestovat přes území členského státu, který má s danou třetí zemí sjednanou bilaterální bezvízovou dohodu a stále ji nad rámec Schengenských pravidel uplatňuje. Považoval za dostatečně prokázané naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to mj. z informace chorvatské policie, žalobce pak nedoložil žádné doklady, které by prokázaly, že vystoupil a poté opět vstoupil na území ČR v rozmezí od 29. 6. 2022 do 16. 1. 2023. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neshledal.
15. V podaném odvolání ze dne 8. 7. 2023 žalobce uplatnil obdobné námitky jako v žalobě, zejména neprovedení důkazu svědeckou výpovědí spolucestující osoby, jeho kamaráda.
16. V napadeném rozhodnutí ze dne 14. 8. 2023 se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, dle kterých v tomto případě došlo k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám uvedl, že žalobci nebylo vydáno správní vyhoštění za neoprávněný pobyt, ale za to, že věrohodným způsobem neprokázal oprávněnost pobytu na území ČR, shrnul průběh správního řízení. Poukázal na to, že žalobce před správním orgánem I. stupně opakovaně uváděl, že v Chorvatsku měl být od 28. 11. 2022 do 30. 11. 2022, teda cca jeden měsíc před jeho vstupem do Schengenského prostoru, a nikoli pár dní, jak se nyní snaží tvrdit, když uvádí zcela jiné datum – tj. 28. 12. 2022 – 30. 12. 2022. Ve své výpovědi žalobce uváděl, že v Chorvatsku byl ještě před vánočními svátky, nyní tvrdí, že po vánočních svátcích již fakticky kontroly neprobíhaly. Dále tvrdil, že v Chorvatsku byl i během léta a do ČR se vrátil někdy dne 28. 6. 2022, avšak ani z tohoto období nemá v cestovním pase žádná přechodová razítka prokazující, že opustil Schengenský prostor, to není vysvětlitelné tím, že by již tehdy bylo od kontrol na hranicích Chorvatska upuštěno z důvodu euforie, navíc, žalobce nemá ani žádné přechodové razítko státu, ve kterém měl překračovat vnější schengenskou hranici (Maďarsko či Slovinsko). Nesouhlasil s tím, že by pro žalobce postačovalo, aby pouze označil důkazy, tyto důkazy by totiž měly též prokázat věrohodnost tvrzených skutečností. Pokud žalobce označil za svědka svého kamaráda, je tím jeho věrohodnost oslabena s ohledem na užší vazbu, správní orgán I. stupně přitom obdržel informaci od chorvatských orgánů, že ohledně osoby žalobce neevidují žádný záznam o překročení chorvatské hranice za celý rok 2022, výpověď svědka by tak nebyla způsobila toto zjištění vyvrátit. Žalobce mohl jako věrohodný důkaz předložit např. doklad o ubytování nebo dokumenty prokazující, že v Chorvatsku řešil obchodní záležitosti, nic podobného však nepředložil, jeho tvrzení ohledně časového vymezení pobytu v Chorvatsku jsou navíc rozporná. Poukázal na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, dle kterého jsou státní příslušníci Izraele osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková doba nepřekročí 90 dnů během 180-

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

denního období, a na Dohodu mezi ČR a Státem Izrael, dle které mohou občané Izraele vstupovat na území ČR a pobývat zde bez víza po dobu nepřesahující 90 dnů. Maximální doba pobytu žalobce bez víza tak mohla činit 90 dnů. Žalobce prokazatelně přicestoval do ČR dne 29. 6. 2022 a žádným věrohodným způsobem neprokázal, že by ČR v průběhu svého pobytu opustil, z čehož plyne, že zde nepobývá v souladu s právními předpisy. Dodal, že pokud účelem pobytu žalobce měla být výdělečná činnost (podnikání), jak uvádí, je toto možné pouze s opatřeným vízem a nelze tak činit v rámci bezvízového styku. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
 18. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
 19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
 20. Podle čl. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „Nařízení č. 2018/1806“), na které odkázal rovněž žalovaný, státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II, mezi které patří též Izrael, jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
 21. Dle Dohody mezi vládou ČR a vládou Státu Izraele, o zrušení vízové povinnosti (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 237/1996 Sb.), státní příslušníci České republiky a Státu Izrael, držitelé platných národních cestovních pasů, mohou vstupovat na území státu druhé smluvní strany za účelem pobytu, který neslouží výdělečné činnosti, a pobývat tam nejdéle 90 dnů bez víza.
 22. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a nevypořádaly se s důkazními návrhy žalobce.
 23. Skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je koncipována tak, že důkazní břemeno ohledně oprávněnosti pobytu leží na cizinci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, bod 32, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Azs 284/2014-28, či ze dne 11. 5. 2017, č. j. 10 Azs 338/2016-27). Tento požadavek je výslovně promítnut v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje rozhodnout o správním vyhoštění, *neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na*
- Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

tomto území oprávněně pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Cizinec tedy musí prokázat, že na území smluvních států nepobýval déle, než mu umožňují právní předpisy (tj. v daném případě Nařízení č. 2018/1806 a dvoustranná dohoda mezi vládou ČR a vládou Státu Izrael.)

24. Ve správním řízení bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce vstoupil na území Schengenského prostoru resp. České republiky dne 29. 6. 2022, což vyplývá z kopie cestovního pasu žalobce, z provedené lustrace i z tvrzení žalobce, žalobce tuto skutečnost nezpochybňuje.
25. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že po 29. 6. 2022 několikrát vycestoval z ČR na území Chorvatska, jeho tvrzení však nebyla konzistentní a jednoznačná, když při svém výsledku dne 16. 1. 2023 uvedl, že tam vycestoval v létě 2022 (kde rozpor nevzniká), a dále se jednalo o období od 28. 11. 2022 do 30. 11. 2022, později prostřednictvím svého právního zástupce tvrdil, že šlo o období od 28. 12. 2022 do 30. 12. 2022, na čemž trval i v žalobě. Již tyto rozpory v tvrzení žalobce vyvolávají určité pochybnosti o jejich věrohodnosti.
26. Správní orgán I. stupně následně opatřil sdělení chorvatské policie (z 27. 3. 2023), dle kterého nejsou k osobě žalobce žádné záznamy o překročení hranice z nebo do Chorvatska, a to zpětně od 1. 1. 2022 do dne podání sdělení.
27. Žalobce při výsledku tvrdil, že svůj pobyt v Chorvatsku může doložit fotografiemi pořízenými na cestě, ty však do spisu nezaložil, nepředložil ani jiné relevantní důkazní materiály, které by mohly prokázat jeho tvrzený pobyt v Chorvatsku, např. doklad o ubytování či důkazy týkající se jeho obchodních záležitostí v Chorvatsku, apod., byť k tomu byl výslovně správním orgánem I. stupně vyzván.
28. V projednávaném případě tedy žalobce nenavrhł ani nepředložil věrohodné důkazy o tom, že nepřekročil dobu oprávněného pobytu na území ČR, oproti tomu správní orgány shromáždily dostatek důkazů, které byly konzistentní a navzájem souladné k podložení závěru, že žalobce v období od 29. 6. 2022 do 16. 1. 2023 do Chorvatska nevycestoval. Tento závěr vyplývající z důkazů shromážděných ve správním řízení včetně vyjádření přímo chorvatské policie, že nejsou evidovány záznamy o přechodu hranic žalobcem, nemohl být zpochybněn jediným důkazem navrženým žalobcem, tedy svědeckou výpovědí jeho kamaráda. Žalovaný se s tímto návrhem žalobce dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že jeho věrohodnost je obecně oslabena jeho blízkým vztahem k žalobci, přičemž tento důkazní návrh ani v případě jeho provedení nemůže být dostačující k vyvrácení sdělení chorvatské policie. Soud k tomu uvádí, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019 č.j. 7 Azs 554/2018-31). Žalovaný tomuto požadavku dostál, soud se s jeho hodnocením ztotožňuje a shledal, že skutkový stav byl dostatečně prokázán podklady shromážděnými ve spise.
29. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkou žalobce směřující k tomu, že v období těsně před vstupem do Schengenského systému již na chorvatských hranicích policie patrně rezignovala na evidování osob překračujících hranice, k tomu poukázal na rozpornost tvrzení žalobce ohledně jeho pobytů v Chorvatsku, který nicméně tvrdil, že v roce 2022 cestoval do Chorvatska opakovaně, včetně léta, kdy ani z tohoto období nemá v pase žádná přechodová razítka, přičemž v té době zbývalo ještě několik měsíců do vstupu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Chorvatska do Schengenského prostoru, žalobce navíc nemá žádná přechodová razítka ani ze států sousedících s Chorvatskem, které v roce 2022 tvořily vnější schengenskou hranici tj. Maďarsko či Slovinsko. Soud se ztotožňuje i s tímto hodnocením žalovaného, příslušná námitka žalobce je pouze hypotetická a nijak se neslučuje s ověřenými skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení, je vysoce nepravděpodobné, že by žalobce z opakovaného překračování vnější schengenské hranice v roce 2022 neměl v cestovním dokladu vyznačené ani jedno přechodové razítko, a to ať už ze strany Chorvatska či příslušného státu vnější schengenské hranice.

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. září 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.